Lieta Nr.A420513910

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Jelgavā 2010.gada 11.martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese S.Ozola,

piedaloties pieteicējai *I.L.* un
atbildētāja Jēkabpils pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Jēkabpils bāriņtiesas pārstāvim *T.Z.*,

atklātā tiesas sēdē Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *I.L.* pieteikumu par Jēkabpils bāriņtiesas 2009.gada 2.decembra lēmuma Nr.1-6/130 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Kuldīgas pilsētas bāriņtiesa 2007.gada 9.oktobrī, izskatot *I.L.* iesniegumu par aizbildnības nodibināšanu mazdēlam, pieņēma lēmumu Nr.1-6/81, ar kuru atņēma nepilngadīgā *A.L.* aprūpes tiesības *M.M.* un *L.L.*, un ar Kuldīgas pilsētas bāriņtiesas 2007.gada 9.oktobra lēmumu Nr.1-6/82 nodibināja aizbildnību pār nepilngadīgo *A.L.* un par aizbildni *A.L.* iecēla un apstiprināja *I.L.*.

[2] Ar Jēkabpils bāriņtiesas (turpmāk arī – bāriņtiesa) 2009.gada 2.decembra lēmumu Nr.1-6/130 (turpmāk – Lēmums) mātei *L.L.* atjaunotas nepilngadīgā *A.L.* aprūpes tiesības. Lēmums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem.

Saskaņā ar Civillikuma 203.panta trešo daļu atņemtās aprūpes tiesības vecākiem atjauno, kad bāriņtiesa atzīst, ka vairs nepastāv Civillikuma 203.panta pirmajā daļā minētie apstākļi.

Bāriņtiesa, izvērtējot lietā esošos materiālus un uzklausot lietas dalībniekus, secināja, ka *L.L.* savu iespēju robežās rūpējas par dēlu, spēj uzņemties atbildību un pildīt vecāka lomu, tādējādi bāriņtiesa uzskata, ka bērna interesēs ir atjaunot viņa mātei aprūpes tiesības.

[3] Administratīvā rajona tiesā 2009.gada 21.decembrī saņemts *I.L.* (turpmāk – pieteicēja) pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Pieteicēja norāda, ka mazdēls pie viņas dzīvo kopš dzimšanas; viņas meitai *L.L.* nav atbildības sajūtas pret savu bērnu. Meita ir priecīga, ka viņa (pieteicēja) ir uzņēmusies rūpēties par bērnu. Meita dzīvo Jēkabpilī ar otru bērnu un savu draugu, kurš ir attiecies pieņemt zēnu; *L.L.* reti apciemo savu dēlu, materiāli neatbalsta. Meita nekur nestrādā, nav izglītības, bet ir atkarīga no cita cilvēka labvēlības.

[3.2] Pieteicēja norāda, ka mazdēlam ir invaliditātes grupa, viņam ir problēmas ar veselību, ko bāriņtiesa nav ņēmusi vērā. *A.* apmeklē bērnudārza „*/Nosaukums/*" specializēto grupu, kur ir daudz nodarbību ar logopēdu un psihologu, kādas nav Jēkabpilī, kur šobrīd dzīvo *L.L.*

[4] Jēkabpils bāriņtiesa rakstveida paskaidrojumos tiesai norāda, ka Lēmums pieņemts, pamatojoties uz Civillikuma 203.panta trešo daļu, 177.panta otro daļu un 179.pantu.

Pienākums rūpēties par bērnu gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt. Pienākums gādāt par bērna uzturēšanu neizbeidzas, ja bērns nedzīvo kopā ar vienu vai abiem vecākiem. Savukārt, ja vecāki nespēj uzturēt bērnu, šis pienākums līdzīgās daļās gulstas uz vecvecākiem.

[5] Lietā pieaicinātā trešā persona *L.L.* savā paskaidrojumā tiesai par pieteicējas pieteikumu norāda, ka rūpes par *A.L.* viņa nespēj uzņemties, jo viņai nav ne līdzekļu, ne atbilstoši sadzīves apstākļi. Viņa ir atradusi no sava dēla *A.L.* un viņai nav vēlēšanās pat viņu apciemot. *L.L.* uzskata, ka pieteicējas aizbildniecība par *A.L.* ir saglabājama, jo pati viņa nespēs tā rūpēties par savu bērnu, ka to dara pieteicēja. Nobeigumā *L.L.* norāda, ka atsakās rūpēties (audzināt) savu dēlu.

[6] Tiesas sēdē pieteicēja prasījumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem.

[7] Tiesas sēdē bāriņtiesas pārstāvis prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

[8] Uz tiesas sēdi *L.L.* neieradās, iepriekš informējot tiesu par neierašanās iemesliem.

Uz tiesas sēdi lietā pieaicinātās trešās personas – nepilngadīgā *A.L.* sevišķais aizbildnis *G.L.* (iecelts ar Jelgavas pilsētas bāriņtiesas 2010.gada 29.janvāra lēmumu Nr.1-6/15) neieradās, tiesu iepriekš informējot par neierašanās iemesliem.

Tiesa, uzklausot procesa dalībnieku viedokli, atzina, ka lietu ir iespējams izskatīt bez *L.L.* un *A.L.* pārstāvja piedalīšanās.

Motīvu daļa

[9] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus kopsakarā ar tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms.

[10] Tiesa lietā konstatē šādus faktiskos apstākļus:

[10.1] Ar Kuldīgas pilsētas bāriņtiesas 2007.gada 9.oktobra lēmumu Nr.1-6/81 *L.L.* atņemtas dēla *A.L.* aprūpes tiesības (*lietas 25.-26.lapa*);

[10.2] Kuldīgas pilsētas bāriņtiesa 2007.gada 9.oktobrī pieņēmusi lēmumu Nr.1-6/82, ar kuru *A.L.* nodibināta aizbildnība un par aizbildni iecelta *I.L.* (*lietas 27.lapa*);

[10.3] Jelgavas pilsētas bāriņtiesa (*izskatīta pēc L.L. toreizējās dzīvesvietas*) 2009.gada 23.janvārī, izskatot jautājumu par prasības sniegšanu tiesā par *A.L.* aizgādības tiesību atņemšanu *L.L.*, konstatēja, ka *L.L.* ir labas attiecības ar dēlu, bet ņemot vērā dēla veselības stāvokli, māte pašreiz nevar nodrošināt dēlam nepieciešamo aprūpi un uzraudzību, un pieņēma lēmumu Nr.1-6/6 nesniegt prasību tiesā par *A.L.* aizgādnības tiesību atņemšanu *L.L.* (*lietas 28.-29.lapa*);

[10.4] Jēkabpils bāriņtiesa 2009.gada 27.augustā veica *L.L.* dzīves apstākļu pārbaudi */adrese/*, un konstatēja, ka ģimene ir uzskatāma par labvēlīgu, papildus tam secinot, ka pašreiz *A.L.* nebūtu apstākļu, kur dzīvot pie mātes *L.L.* (*lietas 32.lapa*);

[10.5] Jelgavas pilsētas bāriņtiesa 2009.gada 9.septembrī veica *A.L.* dzīves apstākļu pārbaudi un secināja, ka dzīves apstākļi ir labi. *A.L.* ir nodrošināts ar nepieciešamo aprūpi un audzināšanu. Secināts, ka pieteicēja var turpināt veikt aizbildnes pienākumus (*lietas 31.lapa*);

[10.6] Jelgavas pilsētas bāriņtiesā 2009.gada 10.septembrī saņemts pieteicējas paskaidrojums, kurā norādīti visi pieteikumā uzskatītie apstākļi, papildus minot to, ka pieteicējas ieskatā, *L.L.* būtu atņemamas aizgādības tiesības (*lietas 30.lapa*);

[10.7] Jēkabpils bāriņtiesas darbiniece 2009.gada 27.augustā veica sarunu ar *L.L.*, kuras laikā *L.L.* norādīja, ka pašreiz sadzīves un materiālie apstākļi viņai neļauj rūpēties par

dēlu *A.L.*. *L.L.* faktiskais vīrs remontē māju, kur būs iespējams dzīvot tikai nākamajā vasarā un kur varētu dzīvot arī viņas mamma un tētis, kā arī *A.L.*. Pieteicēja esot piekritusi aprūpēt *A.L.* līdz brīdim, kamēr *L.L.* būs iespēja dzīvot kopā ar savu dēlu (*lietas 33.lapa*);

[10.8] Jēkabpils bāriņtiesa 2009.gada 2.decembrī pieņēma lēmumu Nr.1-6/130 atjaunot *L.L.* dēla *A.L.* aprūpes tiesības (*lietas 23.-24.lapa*).

[11] Tiesa konstatē, ka bāriņtiesa Lēmumu pamatojusi ar Civillikuma 203.panta trešo daļu.

Civillikuma 203.panta trešā daļa notiec, ka atņemtās aprūpes tiesības vecākam atjauno, kad bāriņtiesa atzīst, ka vairs nepastāv šā panta pirmajā daļā minētie apstākļi. Ja gada laikā no aprūpes tiesību atņemšanas nav iespējams tās atjaunot, bāriņtiesa lemj par nepieciešamību atņemt vecākam aizgādības tiesības, izņemot gadījumus, kad aprūpes tiesības nevar atjaunot no vecāka neatkarīgu apstākļu dēļ.

No lietas materiāliem izriet, ka *L.L.* dēla aprūpes tiesības tika atņemtas 2007.gada 9.oktobrī, pamatojoties uz Civillikuma 203.panta 3.daļu (*iespējams domāts pirmās daļas 3.punkts*) un Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 3.punktu, Kuldīgas pilsētas bāriņtiesai konstatējot, ka bērna aprūpes tiesības *L.L.* atņemamas, jo viņa nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību (*sk. lietas 25.-26.lapa*).

Savukārt, pieņemot Lēmumu, Jēkabpils bāriņtiesa, vērtējot vai aprūpes tiesību atņemšanas iemesli ir zuduši, konstatējusi, ka vecāki ir bērna dabiskie aizbildņi un viņu pienākums ir aizstāvēt bērna tiesības un ar likumu aizsargātās intereses, kā arī, ka ģimene ir dabiska bērna attīstības un augšanas vide un katram ir neatņemamas tiesības uzaugt ģimenē. Tādējādi bāriņtiesa atzinusi, ka *L.L.*, iespēju robežās rūpējoties par dēlu – sazinoties pa telefonu un apciemojot viņu Jelgavā, kā arī audzinot savu meitu *S.M.*, spēj uzņemties atbildību un pildīt vecāka lomu, un uzskata, ka *L.L.* ir atjaunojamas dēla *A.L.* aprūpes tiesības.

[12] Atbilstoši Bāriņtiesu likuma 22.panta otrajai daļai, ja bērna aprūpes tiesību atņemšanas iemesli ir zuduši, bāriņtiesa lemj par bērna aprūpes tiesību atjaunošanu. Savukārt, minētā panta pirmajā daļā ir noteikti tie gadījumi, kuros bāriņtiesa lemj par bērna aprūpes tiesību atņemšanu vecākam.

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka bāriņtiesai ir piešķirtas tiesības izlemt, vai administratīvo aktu izdot vai neizdot. Tātad lēmums par aprūpes tiesību atjaunošanu ir izdošanas izvēles administratīvais akts, kuram izdošanas gadījumā ir noteikts konkrēts tā saturs.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 65.panta otrās daļas un 66.panta noteikumiem bāriņtiesai vispirms ir jāapsver šāda administratīvā akta izdošanas lietderība. Proti, jālemj par administratīvā akta nepieciešamību (lai sasniegtu tiesisku mērķi), piemērotību (attiecīgā mērķa sasniegšanā), vajadzību (vai šo mērķi ir iespējams sasniegt ar līdzekļiem, kuri mazāk ierobežo personas tiesības vai tiesiskās intereses) un atbilstību (salīdzinot personas tiesību aizskārumu un sabiedrības interešu ieguvumu).

Savukārt, aprūpes tiesību atjaunošana ir jābalsta uz faktisko apstākļu izvērtējumu, ņemot vērā to, vai apstākļi, kas pastāvēja aprūpes tiesību atņemšanas laikā vairs nepastāv, un vai nav nākuši klāt jauni apstākļi, kas tomēr nepieļauj aprūpes tiesību atjaunošanu.

[13] Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta otrajā daļā ir noteikts, ka visām darbībām attiecībā uz bērnu neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai pašvaldību institūcijas, sabiedriskās organizācijas vai citas fiziskās un juridiskās personas, kā arī tiesas un citas tiesībaizsardzības iestādes, prioritāri ir jānodrošina bērna tiesības un intereses. Savukārt minētā panta ceturtajā daļā ir noteikts, ka bērna ārpusģimenes aprūpes laikā tiek veikti nepieciešamie pasākumi bērna un vecāku atkalapvienošanās nodrošināšanai. No iepriekš minētā tiesa secina, ka bāriņtiesas pienākums ir izvērtēt, vai aprūpes tiesību atjaunošana

konkrētajā situācijā ir bērna interesēs un vai šis pasākums var veicināt bērna un vecāku atkalapvienošanos.

Bāriņtiesu likuma 22.panta ceturtajā daļā noteiktas darbības, kādas ir jāveic bāriņtiesai, lai vecākiem atjaunotu bērna aprūpes tiesības, proti, bāriņtiesai šādā gadījumā ir pienākums:

1) noskaidrot, vai ir zuduši iemesli, kuru dēļ vecākam tika atņemtas bērna aprūpes tiesības;

2) pieprasīt no vecāka dzīvesvietas sociālā dienesta atzinumu par iespējām bērnam atgriezties vecāka aprūpē;

3) pieprasīt no audžuģimenes, aizbildņa vai ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijas informāciju par bērna un vecāka saskarsmi, garīgo un materiālo atbalstu bērna audzināšanā ārpusģimenes aprūpes laikā;

4) pieprasīt citu informāciju, kas nepieciešama, lai pieņemtu pamatotu lēmumu.

Tātad Jēkabpils bāriņtiesai, lemjot par dēla aprūpes tiesību atjaunošanu *L.L.*, konkrētajā gadījumā bija pienākums veikt Bāriņtiesu likuma 22.panta ceturtajā daļā noteiktās darbības un noskaidrot, vai pastāv faktiski šķēršļi, kas *L.L.* neļauj realizēt aprūpes tiesības pār dēlu *A.*, kā arī jānoskaidro, vai *L.L.* lēmuma pieņemšanas laikā nodrošina bērna aprūpi un uzraudzību.

Atbilstoši Civillikuma 177.pantā noteiktajām bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu, viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam).

[14] Kā tika noskaidrots tiesas sēdes laikā, *A.L.* ikdienas aprūpi joprojām nodrošina viņa vecāmāte *I.L.* (pieteicēja), kas turpina gādāt, lai bērns tiktu nodrošināts ar ēdienu, mājokli un veselības aprūpi. Pieteicēja arī nodrošina bērna kopšanu un izglītošanu (*A.L.* vēl aizvien apmeklē bērnudārzu Jelgavā).

Turklāt no lietā esošās trešās personas, *A.L.* mātes *L.L.* paskaidrojuma izriet, ka *A.* arī turpmāk turpinās dzīvot pie pieteicējas un tuvākajā laikā *L.L.* nevēlas uzņemties dēla aprūpes tiesības, jo ilgās atšķirtības dēļ, viņa no sava dēļa ir atradusi un nespētu (atsakās) uzņemties rūpes par dēlu viņa (*A.*) veselības stāvokļa dēļ (*sk. lietas 18.lapa*).

Līdz ar to tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav pamata atzīt, ka uz lietas izskatīšanas dienu (gan bāriņtiesā, gan tiesā) *L.L.* nodrošina pilnīgu dēla aprūpi un uzraudzību, ko savukārt pilnībā veic pieteicēja. Tiesas ieskatā, bāriņtiesas konstatētais, ka *L.L.*, sazvanoties ar dēlu vai pieteicēju, vai apciemojot savu dēlu un māti, vai audzinot savu meitu Jēkabpilī, nevar tikt atzīts, kā tādā veidā tiek nodrošināta *A.L.* aprūpe un uzraudzība.

[15] Bāriņtiesa, izvērtējot iespēju *L.L.* atjaunot aprūpes tiesības pār dēlu, konstatējusi, ka *A.L.* interesēs būtu atjaunot viņa mātei aprūpes tiesības.

Tiesa konstatē, ka bāriņtiesa nav konstatējusi, vai nepastāv faktiski šķēršļi, kas ļautu *L.L.* atjaunot aprūpes tiesības.

Bāriņtiesa, pirms Lēmuma pieņemšanas, bija apsekojusi *L.L.* dzīvesvietu un cita starp konstatējusi, ka *A.L.* nebūtu apstākļu, kur dzīvot pie mātes *L.L.*; turklāt *L.L.* norādījusi, ka viņa dēlam materiāli nepalīdz, vienīgi apciemojot un sazvanoties (*sk. lietas 32.lapa*). No sarunas ar *L.L.* izriet, ka viņas materiālais stāvoklis neļauj uzņemties dēla aprūpi, jo viņu un viņas meitu uztur faktiskais vīrs, savukārt dēla aprūpi ir uzņēmusies nodrošināt pieteicēja, kas *A.* ved uz bērnudārzu, kas paredzēts bērniem ar īpašām vajadzībām, jo *A.* ir otrās grupas invalīds (*sk. lietas 33.lapa*).

Izvērtējot minēto, tiesa atzīst, ka faktiskie apstākļi, kas traucē *L.L.* uzņemties rūpes par dēlu, nav saistīts tikai ar juridiskas dabas šķēršļi – konkrētajā gadījumā Kuldīgas pilsētas bāriņtiesas 2007.gada 9.oktobra lēmumu, ar kuru *L.L.* tika atņemtas dēla aprūpes tiesības, bet gan arī ar materiālā rakstura šķēršļiem, kuru esamību ir pārbaudījusi bāriņtiesa, bet vēl jo

vairāk ar psiholoģiskas dabas jautājumiem, proti, mātes un dēla savstarpējās saskarsmes jautājumiem, kā arī citiem apstākļiem, kas nenodrošina bērna tiesību un interešu primāru ievērošanu (saistīts ar bērna veselības stāvokli).

[16] Tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā piemērojama Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) atziņa, ka „(..) gadījumā, kad aprūpes tiesības vecākiem ir bijušas atņemtas krietni ilgāk par gadu, Civillikuma 203.panta trešā daļa (aprūpes tiesību atjaunošana vecākiem) piemērojama, izvērtējot ne tikai Civillikuma 203.panta pirmajā daļā uzskaitīto šķēršļu formālu atkrišanu, bet izvērtējot arī bērna un citu procesa dalībnieku savstarpējās piesaistes (pieķeršanās saiknes) stiprumu, bērna vecumu, kurā viņš ir nodots citas personas aprūpē, aprūpes tiesību atņemšanas ilgumu, kā arī citus apstākļus, kas nodrošinātu bērna tiesību un interešu primāru ievērošanu." Senāts to pamato, ka atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas (turpmāk – ANO) Konvencijas par bērna tiesībām 12.pantam visās darbībās attiecībā uz bērniem iestādes, tiesas un citas institūcijas uzmanība pirmām kārtām jāvelta tam, lai vislabāk nodrošinātu bērna intereses. Dalībvalstis apņemas nodrošināt bērnam tādu aizsardzību un gādību, kāda nepieciešama viņa labklājībai, ņemot vērā viņa vecāku, aizbildņu vai citu atbildīgo personu tiesības un pienākumus, un šajā nolūkā piemēro visus atbilstošos normatīvos un administratīvos līdzekļus. Atbilstošas normas iestrādātas arī Bērnu tiesību aizsardzības likumā (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 23.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-457/2008 9.un 10.punktu*).

Tiesa no lietas materiāliem, pieteicējas un trešās personas *L.L.* paskaidrojumiem konstatē, ka rūpes par *A.L.* pieteicēja ir uzņēmusies jau kopš viņa dzimšanas; pieteicēja nodrošina bērna vajadzībām atbilstošu veselības aprūpi un izglītības apguvi. Tādējādi, ņemot vērā iepriekš konstatētos šķēršļus *L.L.* uzņemties dēla aprūpi un ievērojot *A.L.* veselības stāvokli (*sk. lietas 48.lapa*), *L.L.* dēla aprūpes tiesību atjaunošana var radīt situāciju, ka netiek nodrošināta bērna interešu ievērošana.

[17] Tiesa, izvērtējot trešās personas *L.L.* paskaidrojumus, kas sniegti gan bāriņtiesā, gan tiesā, secina, ka jau sākotnēji *L.L.* ir nepārprotami paudusi viedokli, ka nevēlas patstāvīgi un pastāvīgi uzņemties sava dēla aprūpi; *L.L.* vēl joprojām nenodrošina dēla pilnīgu aprūpi un uzraudzību, līdz ar to pastāv faktisks šķērslis šos pienākumus realizēt.

Tāpat, izvērtējot pieteicējas paskaidrojumus, tiesai nerodas šaubas, ka pieteicēja, kura faktiski jau kopš *A.* dzimšanas brīža ir uzņēmusies rūpes par viņu, kā arī ir audzinājusi *A.* kā likumīga aizbildne kopš 2007.gada 9.oktobra, spēj nodrošināt bērna interešu ievērošanu.

Turklāt tiesa lietā nekonstatē, ka pieteicēja savus aizbildņa pienākumus nebūtu pildījusi pienācīgā kārtā.

[18] Ievērojot lietā konstatētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, tiesa atzīst, ka Jēkabpils bāriņtiesa, neņemot vērā faktiskos šķēršļus un atjaunojot *L.L.* dēla aprūpes tiesības, konkrētajā gadījumā nav pieņēmusi lēmumu, kas būtu bijis bērna vislabākajās interesēs. Ievērojot minēto, Lēmums kā prettiesisks un nepamatots ir atceļams, bet pieteicējas pieteikums ir apmierināms.

[19] Tiesa konstatē, ka ierosinot administratīvo lietu, pieteicējas prasījums ir noteikts kā Lēmuma atzīšana par prettiesisku.

Taču konkrētajā lietā tiesa, izvērtējot lietas materiālus, atzīst, ka šāds secinājums nav pamatots (ka Lēmums ir izpildīts, tādējādi zaudējot spēku). Tiesa uzskata, ka Lēmums, ar kuru ir atjaunotas bērna aprūpes tiesības, ir administratīvais akts ar ilgstošu iedarbību, jo tas „neaprobežojas ar vienreizēju pienākumu vai aizliegumu, vai vienreizēju tiesisko attiecību radīšanu" (*sal., Paine F.J. Vācijas vispārīgās administratīvās tiesības. Rīga. Tiesu namu aģentūra, 2002., 138.lpp.*). Šāds tiesas uzskats ir pamatots ar to, ka ar Lēmumu tiek

nodibinātas tiesiskās attiecības, kas turpinās tik ilgi, līdz netiek pieņemts cits lēmums aprūpes tiesību nodibināšanā. Tādejādi ar Lēmumu tika nodibinātas tiesiskas attiecības, kuru ietekme ir ilgstoša, un to izbeigšanās ir atkarīga no cita lēmuma pieņemšanas.

Līdz ar to konstatējams, ka tiesai šajā lietā jālemj jautājums par Lēmuma atcelšanu, nevis par tā atzīšanu par prettiesisku.

Ņemot vērā minēto, tiesa šajā lietā taisa spriedumu par Lēmuma atcelšanu. Konkrētajā gadījumā, atceļot Lēmumu, atjaunojas iepriekšējās tiesiskās attiecības, kas bija nodibinātas ar Kuldīgas pilsētas bāriņtiesas 2007.gada 9.oktobra lēmumiem Nr. Nr.1-6/81 un Nr.1-6/82 (*sk. lietas 25.-26.lapa un 27.lapa*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, 253.panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt *I.L.* pieteikumu.

Atcelt Jēkabpils bāriņtiesas 2009.gada 2.decembra lēmuma Nr.1-6/130 no tā pieņemšanas dienas.

Uzlikt pat pienākumu atbildētājam atmaksāt *I.L.* viņas samaksāto valsts nodevu Ls20 (divdesmit latu) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnese S.Ozola